

Arrest

nr. 242 094 van 12 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 juli 2019 België binnen met zijn paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 2 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 10 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 29 juni 1992 in Caracas. U bent van katholieke afkomst, maar niet gelovig.

Tot ongeveer 1997 woonde u met uw familie in El Valle, Caracas. In de regio waar jullie toen woonden, was een criminele bende aanwezig, "Los San Luis", die de buurtbewoners beroofden. Jullie dienden klacht in tegen deze bende, maar hier werd nooit gevolg aan gegeven. Op een dag had iemand gezien dat er een onderdeel van de auto van uw buur W. (...) door hen gestolen werd. De persoon die dit zag gebeuren, begon te roepen, waarop de burens naar buiten kwamen en de dief aanvielen, tot hij hierbij het leven bij liet. Hierna werd de hele buurt bedreigd door de criminelen die hun vermoorde kompaan wilden wreken. Omwille van deze problemen, vertrokken jullie uit El Valle en gingen jullie naar San Antonio de Los Altos.

Uw ouders zeiden altijd dat jullie de buurt van El Valle niet meer mochten bezoeken. Op een dag in 2006 zou uw broer, E. J. (...), dit echter toch gedaan hebben en werd hij daar vermoord omdat hij deel uitmaakte van de buurtbewoners van vroeger op wie zij nog steeds wraak wilden nemen.

U verbleef tot voor uw vertrek op voornoemde plaats, San Antonio de Los Altos, een kleine stad dichtbij Caracas.

In 2013 vertrok u naar Canada, waar u een jaar studeerde. U wilde hier blijven, ook omwille van de problemen die u familie in Caracas gekend had met bovenstaande criminelen. Dit lukte u echter niet.

U was sympathisant van de oppositiepartij Voluntad Popular. Hiermee bedoelt u dat u bij verkiezingen steeds op hen stemde. U deed in 2010 of 2011 mee aan twee of drie kleine, lokale, protestmarsen.

In mei 2017 verliet u Venezuela voor Peru omwille van bovenstaande problemen en de slechte economische situatie. Hiernaast klaagt u ook de homofobie aan in Venezuela.

U verbleef gedurende twee jaar in Peru met een werkvergunning. In Peru leerde u uw huidige partner kennen, E. T. Z. R. (...).

Jullie verlieten Peru omdat het moeilijk was daar werk te vinden, daar ernstige schendingen waren van de rechten van werknemers, en omwille van de daar heersende homofobie en xenofobie ten opzichte van Venezolanen.

Op 29 juli 2019 kwam u aan in België. Op 2 augustus 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw broer, een krantenartikel over de dood van uw broer, een document in verband met een verzoek om bescherming tegen uw ex-partner in Peru, een aangifte van diefstal in Peru, een whatsapp-gesprek met uw partner; een certificaat van een cursus die u volgde in Peru, certificaten van cursussen Portugees die u volgde, een certificaat van een cursus voor cabinepersoneel die u volgde, uw diploma en puntenlijst van het middelbaar onderwijs, uw diploma en puntenlijst van de universiteit, uw rijbewijs, uw medische kaart, info over uw reis naar België, foto's van u en uw partner, een certificaat van een Engelse opleiding die u volgde, een attest van de organisatie Rainbow House.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u een problematiek van seksuele geaardheid inriep. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw verzoek behandeld door een vrouwelijke protection officer en tolk met expertise inzake deze problematiek. U werd daarenboven specifiek geattendeerd op het feit dat u vrijuit mag spreken over elementen waarvan u denkt dat ze

mogelijk gevoelig liggen en op het feit dat zowel de tolk als de protection officer gehouden zijn aan de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en zich daartegenover neutraal en respectvol opstellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moeten verschillende elementen opgemerkt worden die uw vrees ten opzichte van Venezuela ernstig relativeren. Zo kan ten eerste gesteld worden dat u in eerste instantie melding maakt van motieven gerelateerd aan studies en werk als reden dat u Venezuela wilde verlaten (CGVS, p. 11, 18). U wilde in 2013 reeds emigreren naar Canada omdat u daar wilde studeren en een leven wilde opbouwen (CGVS, p. 18, 6). Indien u echter een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten opzichte van Venezuela, of er een reëel risico op ernstige schade liep, kan verwacht worden dat u reeds in Canada een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit niet deed (Verklaring DVZ, vraag 22), hoewel uw beweerde problemen reeds in 1996 of 1997 zouden zijn ontstaan (CGVS, p. 14), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ernstig aan. Verder blijkt dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (Verklaring DVZ, Vraag 31). U diende ook daar geen verzoek om internationale bescherming in, wat evenmin wijst op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade in Venezuela.

Nog kan er geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, namelijk de problemen die u en uw familieleden gehad zouden hebben met de criminele bende "Los San Luis" in El Valle, Caracas (CGVS, p. 17-19). Uit uw verklaringen valt af te leiden dat bovenstaande bende erg gekend was in de buurt, omwille van hun vele misdaden en dat zij veel macht hadden in de regio (CGVS, p. 17-20). In dit opzicht is het reeds weinig aannemelijk dat de buurtbewoners een lid van hen durfden te doden. Nog opmerkelijk is dat u verklaart u dat ook politiemensen deel zouden zijn van deze bende (CGVS, p. 19). Hierdoor zouden veel mensen het niet eens aandurven een klacht tegen hen in te dienen (CGVS, p. 19). Gevraagd sinds wanneer jullie op de hoogte zijn van de inmenging van deze politiemensen in de bende, stelt u dat dit sinds de dood van uw broer zou zijn (CGVS, p. 19). Indien er echter veel politiemensen deel zouden uitmaken van deze bende, en jullie al sinds 1996 of 1997 problemen kennen met deze bende, en daarom toen reeds klacht indienden tegen hen (CGVS, p. 17-19), is het weinig waarschijnlijk dat jullie pas sinds de dood van uw broer in op de hoogte zouden zijn hiervan. Er kan dan ook opgemerkt worden dat indien jullie dit al langer zouden weten, het ten eerste nog onwaarschijnlijker is dat de mensen in de buurt het aandurfd en een bendelid te doden, en het ten tweede ook weinig aannemelijk is dat jullie na de dood van uw broer dan wel klacht durfden indienen bij de politie. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer over de klachten die uw familie tegen hen zou ingediend hebben, hoewel dit volgens u meermaals gebeurd zou zijn (CGVS, p. 21). Ook bij uw verklaringen over de moord op uw broer moeten verschillende kanttekeningen gemaakt worden. Zo is het hier weinig aannemelijk te noemen dat u broer enkel en alleen uit rebellie nog terugkeerde naar El Valle om een bezoekje aan uw grootmoeder te brengen hoewel zij normaal naar jullie kwam hiervoor, ondanks het feit dat uw ouders hem op het hart drukten niet terug te gaan naar El Valle, en hij zich dus bewust moet geweest zijn van de risico's die hieraan verbonden waren (CGVS, p. 23-24). Nog opmerkelijker is, dat uw broer die daar jaren niet meer geweest is en dus erg veranderd moet zijn, quasi onmiddellijk herkend wordt door deze bendeleden wanneer hij op de patio van uw grootmoeder stond, en neergeschoten wordt (CGVS, p. 23-24). Omwille van bovenstaande redenen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast kan er los van het feit of het incident waardoor jullie in 1997 besloten te verhuizen geloofwaardig is of niet, niet meer aangenomen worden dat u en uw familieleden hier heden ten dage nog gevaar door zouden lopen in Venezuela. Hoewel u verklaart dat deze bende uw familie bleef chanteren, stelt u dat deze bendeleden niet meer langskwamen bij uw ouders, en dat uw ouders buiten de economische situatie geen echte problemen meer gekend zouden hebben in Venezuela (CGVS, p. 20, 13-14). Bovendien studeerde uzelf in Caracas, en verklaart u dat de plaats waar u studeerde niet ver was van El Valle, de plaats waar jullie problemen zich afspeelden (CGVS, p. 9). Ook uw broer G. (...) bevindt zich momenteel nog in Caracas (CGVS, p. 13-14). U verklaart dat hij daar problemen

heeft omwille van bovenstaande kwestie, maar kan ook hier geen enkele persoonlijke confrontatie tussen deze bende en uw broer G. (...) aanhalen (CGVS, p. 13-14). De bendeleden zouden wel nog ongeveer drie of vier keer naar het huis van uw grootmoeder in El Valle gegaan zijn (CGVS, p. 20). De laatste keer zou ook echter reeds vorig jaar geweest zijn (CGVS, p. 20). Uw grootmoeder en tante die nog steeds in El Valle wonen, zouden bovendien met rust gelaten worden door de bende (CGVS, p. 23). Gevraagd hoe dit komt, stelt u enkel dat ze het niet op uw grootmoeder gemunt zouden hebben omdat ze daar al lang woont (CGVS, p. 23), en kan u voor de rest op geen enkele manier verder uitklaren om welke reden ze hen wel zouden met rust laten maar u er toch van overtuigd zou blijven dat uw eigen gezin nog steeds gevisieerd zou worden door hen. De laatste persoon die in het verband met de moord op een bendelid van hen door de toenmalige burens gedood werd, zou een zekere Junior zijn (CGVS, p. 22). Hij werd in 2016 gedood in El Valle zelf (CGVS, p. 3). U beperkt zich hier ten eerste tot een blote bewering die u geenszins staft met enige documenten hierover. U verklaart dat deze persoon enkel en alleen vermoord zou zijn omdat hij de zoon was van een buur die ten tijde van de moord op het bendelid in El Valle woonde (CGVS, p. 22), maar ook hier geen concrete indicaties over aangeven. U zegt verder zelfs dat veel personen daar gedood worden omdat ze weigeren geld te geven, waarmee u eerder naar een afpersingskwestie lijkt te verwijzen dan naar een aanhoudende vete omwille van voornoemde moord (CGVS, p. 22). Indien het bovendien zo gevaarlijk zou zijn voor de toenmalige buurtbewoners om in deze buurt te blijven wonen, is het opmerkelijk dat deze personen daar dan wel gebleven zouden zijn. Hierop gewezen stelt u dat slechts enkelen gebleven zijn omdat ze niet konden verhuizen (CGVS, p. 22-23). Nog opmerkelijker is dat deze bende deze personen hiervoor dan pas in 2016 zou vermoorden en niet eerder, zeker gezien ze volgens uw eerdere verklaringen gesteund worden door de politie en dus ook vlak na de feiten geen verhinderingen moeten ervaren hebben om wraak te nemen.

Naast het feit dat deze vrees momenteel niet meer actueel genoemd kan worden, moet opgemerkt worden dat u zelf aanhaalt dat deze problemen zich beperkten tot de regio van El Valle, en is er geen reden om aan te nemen dat jullie ook in andere delen van Venezuela lastig gevallen zouden worden door deze bende (CGVS, p. 17). U verklaart hierover ook zelf dat de bende niet actief was in San Antonio, de plaats waar u sinds het incident in 1996 of 1997 tot uw vertrek uit Venezuela in 2017 in veiligheid bleek te kunnen wonen (CGVS, p. 17, 6). Op een bepaald moment kregen jullie echter ook daar schrik, omdat de bende zou laten weten hebben dat ze op de hoogte waren gekomen van jullie verblijf in San Antonio (CGVS, p. 20-22). Gevraagd wanneer ze dit te weten kwamen, stelt u dat dit reeds in 2006 was, waardoor het opmerkelijk is dat ze in dit opzicht dan nog vanaf 2006 tot 2017 niets tegen jullie gedaan zouden hebben in San Antonio (CGVS, p. 22-23). Hierna verklaart u dit anders en stelt u dat het ongeveer in 2017 moet geweest zijn dat ze dit te weten kwamen, zonder ook maar enige verschoningsgrond te geven voor het feit dat u dit eerder volstrekt anders verklaarde (CGVS, p. 22-23). Wat er ook van zij, uw familie zou momenteel nog steeds in San Antonio verblijven (CGVS, p. 13). Ook zij zouden vanaf het moment van uw vertrek in 2017 tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud dd. 12 november 2019 geen problemen meer gekend hebben met deze bende in San Antonio (CGVS, p. 23). Hierdoor kan u dan ook op geen enkele manier aannemelijk maken dat u of uw familieleden in San Antonio, laat staan in nog andere delen van Venezuela een gegronde vrees zouden dienen te koesteren ten opzichte van deze bende. Bijgevolg kan uit uw verklaringen hierover geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Hiernaast verklaarde u vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 17). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele

geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat uw geaardheid niet aanvaard werd door uw familieleden zoals uw moeder en broer (CGVS, p. 25). Hoewel het CGVS zeker begrijpt dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Nog verklaart u één keer te zijn afgeperst door politieagenten nadat u op de terugweg was van een gaydiscotheek (CGVS, p. 26). Ook hier moet erop gewezen worden dat dit om een eenmalige incident gaat en dat dergelijke praktijken daarom ook moeilijk aan het volledige veiligheidsapparaat van Venezuela kunnen toegeschreven worden. Om deze reden is ook dit feit, naast het feit dat u op straat soms uitgescholden werd (CGVS, p. 26), niet dermate ernstig dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde bovendien nooit klacht neergelegd te hebben tegen dergelijke gebeurtenissen (CGVS, p. 26).

Nog haalt u aan mogelijks vervolgd te kunnen worden in Venezuela op basis van uw politieke opinie en steun aan de oppositie (CGVS, p. 12).

Vooreerst dient hierover opgemerkt worden dat u in Venezuela slechts in heel beperkte mate politiek actief was. U verklaarde dat u sympathisant was van de oppositiepartij Voluntad Popular. Hiermee bedoelt u dat u bij verkiezingen steeds op hen stemde. U deed in 2010 of 2011 mee aan twee of drie kleine, lokale, protestmarsen, maar kwam hierdoor nooit in de problemen in Venezuela (CGVS, p. 11-12).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit ormatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart ten gevolge van uw politieke activiteiten nooit het slachtoffer geworden te zijn van incidenten in Venezuela (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of u denkt hierdoor in de toekomst nog geïsoleerd te kunnen worden, stelt u dat dit mogelijk is omdat indien het regime te weten zou komen dat u tegen hen heeft gestemd (CGVS, p. 11-12). U kan echter geen enkele concrete indicatie geven dat u hiervoor persoonlijk geïsoleerd riskeert te worden in Venezuela, en geeft uiteindelijk ook zelf aan dat u niet denkt om politieke redenen geïsoleerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 11-12).

Daar u niet aangeeft dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw sympathie voor Voluntad Popular en deelname aan een beperkt aantal marsen waarvan de laatste reeds in 2010 en 2011 zou geweest zijn (CGVS, p. 11-12), wat we op zich niet betwisten, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan manifestaties en uw sympathie voor de oppositie en de partij Voluntad Popular.

Daarenboven hebt u uw land op legale wijze met uw eigen paspoort verlaten. U vermeldt geen problemen bij het verkrijgen van dit paspoort (CGVS, p. 5). Ook deze elementen tonen dat u niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid stond. Bijgevolg kan ook uit uw verklaringen over uw –beperkte- politieke activiteiten geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v.

Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk dat uw ouders een eigen huis hebben in Venezuela en dat u zelf en uw familieleden het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan (CGVS, p. 7-8). Bovendien blijkt uw familie nog steeds een draaiende familiezaak te bezitten in Venezuela (CGVS, p. 10).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi focus venezuela veiligheidssituatie addendum 20190701.pdf](#) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort identiteitskaart, rijbewijs, medische kaart en de informatie met betrekking tot uw reisweg, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst, reisweg en medische toestand ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten betreffende de problemen die u had met uw ex-partner in Peru en de diefstal die u meemaakte in Peru, kunnen enkel uw verklaringen over incidenten die u in Peru meemaakte ondersteunen. Ook deze elementen worden niet betwist door het CGVS. Uit voorvallen in Peru kan echter geenszins een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in Venezuela, uw land van nationaliteit, afgeleid worden. Ook de certificaten en diploma's die u voorlegt, beperken zich tot het ondersteunen van feiten die op geen enkele manier in twijfel getrokken worden door het CGVS. Over het whatsapp-gesprek met uw partner, de foto's van u en uw partner en het attest van rainbowhouse moet dan weer gesteld worden dat deze documenten enkel uw verklaringen over uw geaardheid ondersteunen. Ook hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of van ernstige schade in Venezuela.

Deze documenten zijn bovendien van gesolliciteerde aard, daarom ook niet objectief te noemen en dus niet bij machte zich uit te spreken over het risico dat u zou lopen bij terugkeer naar Venezuela.

Uit de overlijdensakte op naam van uw broer, kan enkel afgeleid worden dat hij in 2006 overleed ten gevolge van een kogelinslag. Dit document spreekt zich verder niet uit over de omstandigheden van zijn dood en kan daarom niet ondersteunen dat hij effectief gedood werd door de bendeleden met wie u familieleden volgens uw verklaringen problemen zou hebben. Hetzelfde kan gezegd worden over het krantenartikel dat u in dit verband voorlegt. Hier wordt namelijk enkel vermeld dat de ouders volgens de verklaringen van uw vader de bende "San Luis" zouden zijn, maar wordt zelfs op geen enkele manier verwezen naar de vijandschap die uw familie met deze bende gehad zou hebben. Bovendien werd hierboven reeds aangegeven dat zelfs indien deze problemen geloofwaardig geacht zouden kunnen worden, deze niet als afdoende gezien kunnen worden om in jullie hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus gezien deze niet meer actueel beschouwd kunnen worden, en gezien zij zich beperkten tot de regio van El Valle.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Hij citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en stelt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met zijn specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd. Dit werd *in casu* niet correct gedaan. De commissaris-generaal begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

Verzoeker is vooreerst van mening dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend en laat over de algemene geloofwaardigheid van zijn vrees het volgende gelden:

“Volgens het CGVS ondermijnen verschillende elementen de algemene geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela (bestreden beslissing, p. 2).

Het is waar dat Meneer G. H. (...) Venezuela heeft verlaten ook omwille van de algemene economische situatie (die nog complexer voor homoseksuelen is). Dit is echter niet de belangrijkste reden voor zijn vertrek. De problemen die zijn familie had met de criminele bende ‘Los San Luis’, en de problemen die hij had vanwege zijn homoseksualiteit, zijn de belangrijkste redenen waarom hij het land ontvluchtte. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij verklaard dat: “Een van de redenen is door de problemen die we hadden met de criminelen de hele familie en ook de economische problemen. Dat is één van de hoofdredenen en ook omwille van de homofobie. V is een land waar het onmogelijk is te leven als homoseksueel dat zijn de hoofdredenen” (CGVS. p. 17) Hij heeft hetzelfde gezegd bij de DVZ (zien vragenlijst CGVS).

Bovendien dacht Meneer G. H. (...) er niet aan om een verzoek tot internationale bescherming in Canada in te dienen omdat hij op dat moment al legaal in dat land verbleef. Hij was toen verplicht om terug te keren naar Venezuela om de laatste formaliteiten te regelen. Wat betreft het feit dat hij in Spanje geen asielaanvraag heeft ingediend, heeft het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een vliegticket naar België had (CGVS, p. 5). Het vliegtuig maakte gewoon een tussenstop in Spanje Verzoeker is niet echt op Spaans grondgebied gebleven.

Ten slotte beoordeelde Uw Raad tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « (...) » (RvV. nr. 43080 van 6 mei 2010).”

Over zijn problemen met de criminele bende *Los San Luis* stelt verzoeker het volgende:

“Ten eerste volgens het CGVS, zijn de verklaringen van Meneer G. (...) over de problemen van zijn familie met de criminele bende ‘Los San Luis’ om verschillende redenen niet geloofwaardig (bestreden beslissing, p. 2).

Het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig is dat een buurman een lid van de criminele bende zou durven vermoorden, omdat bekend is dat deze bende zeer gevaarlijk is en veel macht heeft in de regio. De interpretatie van het CGVS is echter subjectief. In deze regio (en in Venezuela in het algemeen) zijn criminele bendes sterk aanwezig en vervolgen ze de bevolking (zien infra). De politie is niet effectief en biedt geen bescherming (zien infra). Uit wanhoop durfde een burger een lid van de criminele bende te vermoorden en dat maakte de situatie alleen maar erger.

Bovendien verwijt het CGVS verzoeker dat zijn familie klachten heeft ingediend tegen de criminele bende, terwijl deze bende banden had met de politie. De familie van verzoeker wist niet tot wie ze zich

anders moest wenden voor bescherming. Ze waren wanhopig. De familie trok vervolgens hun klachten in omdat de band hen bedreigde (CGVS, p. 19). Als de familie van verzoeker geen klacht had ingediend, zou het CGVS hen hebben verweten dat zij, als de autoriteiten niet op de hoogte waren van hun problemen, onvermijdelijk met in staat zouden zijn om hen te helpen.

Het CGVS beweert dat het met geloofwaardig is dat de broer van Meneer G. H. (...) terugkeerde naar El Valle toen hij wist dat het erg gevaarlijk was, en dat het niet geloofwaardig is dat de criminele bende hem herkende toen hij al jaren niet meer terugkeerde naar El Valle. Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat de broer van verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen zeer jong was (hij was amper 18 jaar oud) en een beetje rebel was (zoals veel jongeren van zijn leeftijd). Hij gehoorzaamde zijn ouders niet en nam de problemen van de familie niet serieus. Als hij werd gedood, was dat met noodzakelijkerwijs omdat hij werd herkend. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker verklaard dat: "(...)" (CGVS, p. 17). Zijn broer werd gedood tijdens een bezoek aan zijn grootmoeder. De criminele bende zag hem gewoon in de buurt op bezoek bij zijn grootmoeder, en dat was voor hen genoeg om hem te vermoorden. Het is gebruikelijk dat criminele bendes gewone dorpelingen vermoorden en vervolgen (zien infra).

Ten tweede volgens het CGVS, zelfs als de verklaringen van verzoeker geloofwaardig zouden zijn, zou zijn vrees niet meer actueel zijn (bestreden beslissing, pp. 2-3).

De criminele bende is echter nog steeds aanwezig in El Valle. De laatste bedreigingen zijn vrij recent en dateren van 2017 (CGVS, p. 23). Op dit moment weet de criminele bende dat een deel van de familie van verzoeker in San Antonio woont (CGVS, p. 22). Zijn familie blijft in angst leven. Vorig jaar kwamen leden van de criminele bende de grootmoeder van verzoeker weer opzoeken (CGVS, p. 20). In tegenstelling tot wat het CGVS beweert weet Meneer G. H. (...) niet of zijn broer G. (...) onlangs problemen heeft gehad in Venezuela omdat ze niet met elkaar praten. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij verklaard dat: "(...)" (CGVS, pp. 15-16)

Bovendien stelt het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat Junior (de laatste persoon die in verband was met de dood van een crimineel bendelid) pas in 2016 werd vermoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker verklaard dat: "(...)" (CGVS, p. 22). De interpretatie van het CGVS is te strikt. Criminele groepen zijn sterk aanwezig in de regio en veel inwoners worden gedood. Iedereen is het doelwit en kan het slachtoffer worden van een aanval. Veel andere mensen werden gedood, waaronder een 55-jarige vrouw genaamd Rosa (CGVS, p. 22).

Het CGVS stelt ook dat als de situatie in verzoekers regio van herkomst zo gevaarlijk was, de dorpelingen zouden zijn gevlucht en weggetrokken. De interpretatie van het CGVS is onrechtmatig. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud legde Meneer G. H. (...) uit dat veel mensen waren verhuisd (CGVS, p. 20), maar dat niet alle dorpelingen deze kans hadden gekregen (CGVS, p. 22).

Ten slotte uit de beschikbare documentatie blijkt echter dat er in het Caracas-district (waar El Valle deel van uitmaakt - CGVS. p. 6) en in Venezuela in het algemeen veel criminele bendes aanwezig zijn. De politie biedt geen bescherming en heeft banden met deze bendes:

- OFPRA, "Venezuela - Les groupes mafieux et paramilitaires", 22 november 2016 (beschikbaar op: https://ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/10didr_Venezuela_les_groupes_mafieux_et_paramilitaires_ofpra_22112016.pdf) (stuk 3): "(...)"

- InSight Crime. "Venezuela: A Mafia State?", juni 2018 (beschikbaar op: <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1074636/download>) (stuk 4): "(...)" (p. 9)

- Insight crime, "Carlos Luis Revete, alias 'El Coqui', 26 september 2019 (beschikbaar op: <https://www.insightcrime.org/venezuela-organized-crime-news/carlos-luis-revette-alias-el-coqui/>) (stuk 5): "(...)"

- Mining.com, "Criminal band kills at least three in Venezuelan mining town", 24 november 2019 (beschikbaar op: <https://www.mining.com/criminal-band-kills-at-least-three-in-venezuelan-mining-town/>) (stuk 6): "(...)"

Gezien al deze elementen moet worden geconcludeerd dat de vrees van verzoeker nog steeds actueel is.

Ten derde zelfs als de vrees van verzoeker reëel en actueel zou zijn, stelt het CGVS dat Meneer G. H. (...) zich elders in Venezuela zou kunnen vestigen. Met andere woorden beweert het CGVS dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon kan onttrekken door zich elders in Venezuela te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zou beschikken (CGVS, p. 24).

Volgens artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet: "(...)"

In casu zal verzoeker niet effectief door de Venezolaanse autoriteiten worden beschermd. Enerzijds onderhouden de autoriteiten banden met de georganiseerde misdaad en zijn ze corrupt (zien supra). Anderzijds genieten homoseksuelen in het algemeen geen effectieve bescherming in Venezuela (zien infra). Een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is dus niet denkbaar.

Ten vierde ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft Meneer G. H. (...) de overlijdensakte van zijn broer neergelegd, waaruit blijkt dat zijn broer werd doodgeschoten. Dit document bevestigt dus een zeer belangrijk punt van het asielrelaas van verzoeker. Hij heeft ook een krantenartikel ingediend waarin staat dat de criminele bende "Los San Luis" schuldig is aan de moord van verzoekers broer. Het CGVS bekritiseert het feit dat dit artikel geen melding maakt van de vijandigheid tussen de familie van Meneer G. H. (...) en de criminele bende. Het CGRA had echter rekening moeten houden met de beschikbare informatie over de aanwezigheid van criminele bendes in Caracas en de misdaden die zij straffeloos plegen."

Over zijn vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid betoogt verzoeker als volgt:

"Ten eerste trekt het CGVS verzoekers seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (bestreden beslissing, p. 3).

Het CGVS merkt op dat homoseksualiteit niet strafbaar is. In een arrest nr. 17052687 van 14 mei 2018 heeft de CNDA geoordeeld dat: « (...) ». Dit arrest werd door de raadvrouw van verzoeker aangehaald aan het einde van het persoonlijk onderhoud van Meneer Z. R. (...) en werd door het CGVS niet in aanmerking genomen.

De redenering van het CGVS is tegenstrijdig. Enerzijds erkent het CGVS dat homoseksuelen het slachtoffer zijn van homofobie, geweld en discriminatie. Anderzijds stelt het CGVS dat de wetten ter bestrijding van discriminatie in Venezuela effectief worden toegepast en voldoende zijn. De beschikbare documentatie bewijst echter het tegendeel: « (...) ». (p. 15) (Report of the LGBTI Network of Venezuela to the United Nations Human Rights Committee on the Fourth Periodic Report of Venezuela concerning the International Covenant on Civil and Political Rights during the 114th Period of Sessions, mei 2015 (beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/1269735/1930_1437123975_int-ccpr-css-ven-20596-e.pdf) (stuk 7).

In dezelfde zin, volgens het arrest nr 17052687 van 14 mei 2018 van de CNDA: « (...) ».

In dezelfde zin: « (...) » (CNDA, « Année 2018 - Contentieux du droit d'asile ». p. 78, beschikbaar op <http://www.cnda.fr/content/download/154762/1566623/version/1/file/Recueil%202018.pdf>) (stuk 10).

Bovendien stelt het CGVS dat homoseksuelen elkaar op openbare plaatsen kunnen ontmoeten. Volgens de beschikbare documentatie (stuk 7): "(...)" (p. 19).

Tegenstrijdig genoeg erkent het CGVS dat de politie soms homoseksuelen aanvalt, maar beweert het dat homoseksuelen effectief kunnen worden beschermd door de autoriteiten. De beschikbare documentatie bewijst echter het tegendeel:

- Report of the LGBTI Network of Venezuela to the United Nations Human Rights Committee on the Fourth Periodic Report of Venezuela concerning the International Covenant on Civil and Political Rights during the 114th Period of Sessions, mei 2015 (stuk 7): « (...) »

- State.gov, "Venezuela 2018 Human Rights Report" (beschikbaar op: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2019/03/VENEZUELA-2018.pdf>) (stuk 8): "(...)"

- Voa News. "Living in Venezuela Now is hard, being LGBT makes it harder", 4 februari 2019 (beschikbaar op: <https://www.voanews.com/americas/living-venezuela-now-hard-being-lgbt-makes-it-harder>) (stuk 9): "(...)"

In dezelfde zin heeft Uw Raad al geoordeeld dat: (...) » (RvV - arrest nr. 215.177 van 15 januari 2019). Dit arrest werd door de raadvrouw van verzoeker aangehaald aan het einde van het persoonlijk onderhoud van Meneer Z. R. (...) en werd door het CGVS niet in aanmerking genomen.

Volgens de CNDA : "(...)" » (CNDA - arrest nr. 17052687 van 14 mei 2018).

Gezien al deze elementen, is het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede in tegenstelling tot wat het CGVS beweert (bestreden beslissing, pp. 3-4), heeft verzoeker concreet aangetoond dat hij bij terugkeer naar Venezuela het risico loopt te worden vervolgd wegens zijn seksuele geaardheid.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker verklaard dat zijn broer homofob is en dat ze soms vochten, dat zijn moeder hem dwong om zijn ware aard te verbergen en om meisjes te daten, dat hij gedwongen werd om zijn ware aard te verbergen voor zijn vader, dat hij werd aangevallen en door de politie en dat de politie hem geld hebben afgeperst: "(...)" (CGVS, p. 7);

"(...)" (CGVS, p. 25);

"(...)" (CGVS, p. 25);

"(...)" (CGVS, p. 26)

Een politieagent heeft hem ook verbrand met zijn sigaret Het feit dat verzoeker geen klacht had ingediend, is niet relevant, aangezien homoseksuelen niet effectief werden beschermd. Dit "geïsoleerde" incident (volgens het CGVS) is een daad van vervolging. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet dus worden toegepast.

Ten slotte in geval van terugkeer naar Venezuela, zullen Meneer G. H. (...) en Meneer Z. R. (...) hun relatie niet kunnen onderhouden en nooit kunnen trouwen (CGVS, p. 27). Verzoeker zal niet kunnen zijn wie hij werkelijk is. In het arrest nr. 17052687 van 14 mei 2018 heeft de CNDA geoordeeld dat: « (...) ».

In deze zaak heeft de CNDA de vluchtelingenstatus toegekend aan een homoseksuele Venezolaanse man : « (...) ».

Op dezelfde manier moet aan Meneer G. H. (...) de vluchtelingenstatus worden toegekend."

Over de intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering door de Venezolaanse autoriteiten voert verzoeker het volgende aan:

"Verzoeker is sympathisant van de oppositiepartij Voluntad Popular en hij deed mee aan enkele protesten. In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zijn eenvoudige aanhangers van een oppositiepartij en eenvoudige deelnemers aan demonstraties tegen de regering geen doelwit van vervolging (bestreden beslissing, p. 4):

- Human Rights Watch, « Venezuela - Events of 2018 » (beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>) (stuk 11): « (...) ».

De passage uit dit verslag wordt geciteerd op pagina 16 van COI Focus Venezuela : Situation Sécuritaire (Update 4 april 2019) waarop het CGVS zijn beslissing baseert.

- Amnesty International, « Venezuela 2017/2018 » (beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/en/countries/americas/venezuela/report-venezuela/>) (stuk 12): « (...) ».

- OHCHR, « Oral update on the situation of human rights in the Bolivian Republic of Venezuela - Statement by UN High Commissioner for Human Rights Michelle Bachelet - 40th session of the Human Rights Council », 20 maart 2019 (beschikbaar op : <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24374&LangID=E>) (stuk 13): « (...) ».

Uit de door het CGVS zelf verzamelde informatie blijkt duidelijk dat sommige minderjarigen werden gearresteerd omdat ze alleen maar naar een demonstratie hadden gegaan: « (...) » (COI Focus Venezuela : Situation Sécuritaire (Update 4 april 2019), p. 16) (zien het administratief dossier).

Het COI Focus stelt ook verschillende buitengerechterlijke executies aan de kaak van mensen die op de een of andere manier aan demonstraties hebben deelgenomen: « (...) » (COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire (Update 4 april 2019), p. 16).

Steeds volgens de door het CGVS zelf verzamelde informatie: « (...) » (p. 14).

Ten slotte, in zijn Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update 1 (mei 2019) (beschikbaar op <https://www.refworld.org/country,,VEN,,5cd1950f4,0.html>) (stuk 14), is de UNHCR van oordeel that: « (...) »."

Vervolgens meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. Hij onderbouwt dit als volgt:

"Ten eerste baseert het CGVS zich op verschillende gegevens (die zich in het administratieve dossier bevinden) om te bevestigen dat de algemene sociaaleconomische situatie in Venezuela het verlenen van subsidiaire bescherming niet toelaat (bestreden beslissing, pp. 3-4).

Uit de beschikbaar documentatie blijkt echter duidelijk dat de sociaal-economische en politieke situatie in Venezuela onmenselijk en vernederend is. In deze verschillende verslagen en artikelen wordt namelijk opgemerkt dat hyperinflatie ernstige gevolgen heeft voor het vermogen om toegang te krijgen tot voedsel, geneesmiddelen en andere basisgoederen:

- IACHR. « Situation of Human Rights in Venezuela », 31 december 2017: « (...) » (p.228).

- Office of the United High Commissioner for Human Rights, « Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela a downward spiral with no end in sight », juni 2018 (stuk 2 in het administratief dossier): « (...) » (pp. iv-v).

- COI Focus Venezuela - Situation socio-économique, 20 april 2018: « (...) » (p.12).

Het CGVS heeft geen rekening gehouden met het bijzonder kwetsbare profiel van verzoeker, die homoseksueel en gediscrimineerd is. Als hij terugkeert naar Venezuela, zal hij nog meer getroffen worden door de voedselcrisis.

- BBC, « Venezuela : All you need to know about the crisis in nine charts » (4 februari 2019) (zien het administratief dossier): « (...) ».

Uit andere verschillende objectieve en betrouwbare bronnen blijkt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela met in staat zal zijn in zijn primaire behoeften (zoals voedsel, hygiënische huisvesting) te voorzien:

- OHCHR, « Oral update on the situation of human rights in the Bolivian Republic of Venezuela - Statement by UN High Commissioner for Human Rights Michelle Bachelet - 40th session of the Human Rights Council », 20 maart 2019 (beschikbaar op : <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24374&LangID=E>): « (...) ».
- Human Rights Watch, « Venezuela - Events of 2018 » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>): « (...) ».
- OSAR, « Venezuela : accès aux médicaments pour le traitement du VIH », 16 juillet 2018 (beschikbaar op: <https://www.osar.ch/assets/herkunftslaender/amerika/venezuela/180710-ven-hivf.pdf>): « (...) ».
- OHCHR. « Venezuela : High Commissioner Bachelet details plans for new human rights assistance - Oral Update on the Situation of Human Rights in the Bolivian Republic of Venezuela », 18 december 2019 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25438&LangID=E>): « (...) ».

Bovendien is Venezuela een van de meest gewelddadige staten. In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst loopt verzoeker het risico slachtoffer te worden van mishandeling: « (...) » (pp. 5 et 18) (COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire (Update 4 april 2019) - zien het administratief dossier).

Ten tweede, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert (bestreden beslissing, pp. 3-4), in geval van terugkeer naar Venezuela zal verzoeker zich in een situatie van extreme materiële ontbering bevinden, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Volgens het CGRA bevond verzoeker zich niet in een bijzonder moeilijke economische situatie in Venezuela (bestreden beslissing, p. 6). Het is waar dat de vader van verzoeker een eigen zaak heeft (die vis verkoopt). Het CGVS heeft echter geen rekening gehouden met het feit dat deze zaak failliet is: "(...)" (CGVS, p. 8). "(...)" (CGVS, p. 10).

Het gezin van verzoeker kampt met ernstige financiële problemen en is niet in staat om de eerste levensbehoeften te kopen: "(...)" (CGVS, p. 7); "(...)" (CGVS, pp 13-14). Zijn familie heeft zijn auto enkele jaren geleden moeten verkopen (CGVS, p. 8). Ze kunnen hun huis niet eens verkopen omdat niemand het zich kan betalen om het te kopen.

Ten slotte verwijt het CGVS verzoeker dat hij niet meer financiële moeilijkheden heeft dan de "gemiddelde Venezolaan". Het begrip "gemiddelde Venezolaan" moet worden geïnterpreteerd in het licht van de economische situatie in perspectief moeten worden geplaatst. Bovendien verslechtert de financiële situatie zeer snel in Venezuela: « (...) » (Roads and kingdoms. « Getting food to you fridge is a full-time job in Venezuela », 13 november 2018).

Volgens The Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update 1 (mei 2019) van de UNHCR (stuk 14): « (...) ».

Gezien de algemene situatie in Venezuela en de persoonlijke situatie van verzoeker, moet worden geconcludeerd dat verzoeker zich in geval van terugkeer naar Venezuela in ernstige humanitaire omstandigheden van sociaal-economische behandelingen van uitzonderlijke aard zal bevinden."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een uittreksel uit het rapport "Venezuela - Les groupes mafieux et paramilitaires" van OFPRA van 22 november 2016 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport "Venezuela: A Mafia State" van InSight Crime van juni 2018 (stuk 4);
- het artikel "Carlos Luis Revete, alias 'El Coqui'" van InSight Crime van 26 september 2019 (stuk 5);
- het artikel "Criminal band kills at least three in Venezuelan mining town" van Mining.com van 24 november 2019 (stuk 6);
- uittreksels uit het "Report of the LGBTI Network of Venezuela to the United Nations Human Rights Committee on the Fourth Periodic Report of Venezuela concerning the International Covenant on Civil and Political Rights during the 114th Period of Sessions" van mei 2015 (stuk 7);
- het "Venezuela 2018 Human Rights Report" van State.gov (stuk 8);
- het artikel "Living in Venezuela now is hard, being LGBT makes it harder" van Voa News van 4 februari 2019 (stuk 9);
- het overzicht "Année 2018 – Contentieux du droit d'asile", van CNDA, p. 78 (stuk 10);
- het rapport "Venezuela – Events of 2018" van Human Rights Watch (stuk 11);
- het rapport "Venezuela 2017/2018" van Amnesty International (stuk 12);
- het document "Oral update on the situation of human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela – Statement by UN High Commissioner for Human Rights Michelle Bachelet – 40th session of the Human Rights Council" van OHCHR van 20 maart 2019 (stuk 13);

- het document “*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update 1*” van UNHCR van mei 2019 (stuk 14);

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 22 september 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een psychologisch attest van 29 juli 2020 (stuk 1), een medisch verslag van 10 juli 2020 (stuk 2), een politieverlag over het overlijden van zijn broer (stuk 3), een attest van The Rainbow House (stuk 4), twee Spaanstalige persartikels, met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Frans (stukken 5 en 6) en het “*EASO Country of Origin Information Report – Venezuela Country Focus*” van augustus 2020 (stuk 7) neer. Hij citeert in deze aanvullende nota tevens uit het arrest nr. 232 470 van 12 februari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2.3. Op 22 september 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van OHCHR van juni 2018, de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 4 april 2019, de COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, het rapport “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van OHCHR van juli 2019, het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van de Rijksoverheid van juni 2020 en de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020.

2.2.4. Bij een aanvullende nota van 28 september 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een psychologisch verslag van 24 september 2020 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaarde in 1997 verhuisd te zijn van El Valle, Caracas, naar San Antonio de Los Altos omwille van problemen met de criminele bende *Los San Luis* nadat de buurtbewoners een bendelid hadden vermoord. In 2006 zou zijn broer zijn teruggekeerd naar zijn vroegere woonplaats en daar zijn doodgeschoten omwille van de problemen van 1997. Voorts haalde verzoeker de slechte economische situatie in Venezuela aan als reden voor zijn vertrek en verklaarde hij dat hij er als homoseksueel gevaar loopt. Ten slotte haalde verzoeker nog aan dat hij een sympathisant was van de oppositiepartij *Voluntad Popular* en dat hij in 2010 of 2011 had meegedaan aan enkele kleine, lokale protestmarsen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken, nu (A) zijn vrees voor vervolging ernstig gerelativeerd wordt doordat (i) hij als reden dat hij Venezuela wilde verlaten in eerste instantie melding maakte van motieven gerelateerd aan studies en werk en (ii) hij noch in Canada, noch in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende, (B) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij en zijn familieleden in El Valle gehad zouden hebben met de criminele bende *Los San Luis*, aangezien (i) het reeds weinig aannemelijk is dat de buurtbewoners een lid van deze bende durfden te doden, (ii) het weinig waarschijnlijk is dat zij pas sinds de dood van zijn broer op de hoogte zouden zijn van het feit dat er veel politiemensen deel uitmaken van deze bende, (iii) hij geen enkel begin van bewijs neerlegde van de klachten die zijn familie tegen de bende zou hebben ingediend en (iv) het weinig aannemelijk is dat zijn broer enkel en alleen uit rebellie nog terugkeerde naar El Valle om een bezoekje aan zijn grootmoeder te brengen en dat zijn broer er door de bendeleden *quasi* onmiddellijk herkend en neergeschoten werd, (C) er hoe dan ook niet meer kan worden aangenomen dat hij en zijn familieleden heden nog gevaar zouden lopen door het incident in 1997, aangezien (i) deze bendeleden niet meer langskwamen bij zijn ouders, (ii) hij niet ver van El Valle, in Caracas, studeerde, (iii) zijn broer zich momenteel nog in Caracas bevindt en (iv) de toenmalige buurtbewoners daar wel zijn blijven wonen, (D) de problemen met de criminele bende *Los San Luis* zich beperkten tot de regio van El Valle, en er geen reden is om aan te nemen dat hij ook in andere delen van Venezuela, waaronder San Antonio, de plaats waar hij sinds het incident in 1996 of 1997 tot zijn vertrek uit Venezuela in 2017 in veiligheid bleek te kunnen wonen en waar volgens zijn verklaringen de bende niet actief was, lastig gevallen zou worden door deze bende, (E) het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid aannemelijk te maken aangezien (i) zijn problemen hierdoor met zijn moeder en broer zich beperken tot een familiale kwestie, (ii) de afpersing door politieagenten een eenmalig incident betreft en (iii) het feit dat hij op straat soms werd uitgescholden onvoldoende ernstig is en hij hiertegen bovendien nooit klacht heeft neergelegd, (F) hij in Venezuela slechts in heel beperkte mate politiek actief was en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij en uit niets blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, zodat een individuele beoordeling van het verzoek noodzakelijk blijft, waarbij *in casu* rekening wordt gehouden met (i) zijn verklaringen dat hij in Venezuela ten gevolge van zijn politieke activiteiten nooit het slachtoffer is geworden van incidenten en dat hij niet denkt om politieke redenen gevisieerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten, en (ii) zijn verklaring dat hij Venezuela op legale wijze met zijn eigen paspoort heeft verlaten, en (G) de documenten die hij voorlegt deze beoordeling niet kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid en de actualiteit van verzoekers vrees voor de criminele bende *Los San Luis*, de problemen die verzoeker met deze bende kende zich beperkten tot de regio El Valle en dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker ook in andere delen van Venezuela, waaronder San Antonio de Los Altos, de plaats waar hij sinds het incident met deze bende in 1996 of 1997 tot zijn vertrek uit Venezuela in 2017 in veiligheid bleek te kunnen wonen en waar volgens zijn verklaringen deze bende niet actief was, lastig gevallen zou worden door deze bende. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Op een bepaald moment kregen jullie echter ook daar schrik, omdat de bende zou laten weten hebben dat ze op de hoogte waren gekomen van jullie verblijf in San Antonio (CGVS, p. 20-22). Gevraagd

wanneer ze dit te weten kwamen, stelt u dat dit reeds in 2006 was, waardoor het opmerkelijk is dat ze in dit opzicht dan nog vanaf 2006 tot 2017 niets tegen jullie gedaan zouden hebben in San Antonio (CGVS, p. 22-23). Hierna verklaart u dit anders en stelt u dat het ongeveer in 2017 moet geweest zijn dat ze dit te weten kwamen, zonder ook maar enige verschoningsgrond te geven voor het feit dat u dit eerder volstrekt anders verklaarde (CGVS, p. 22-23). Wat er ook van zij, uw familie zou momenteel nog steeds in San Antonio verblijven (CGVS, p. 13). Ook zij zouden vanaf het moment van uw vertrek in 2017 tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud dd. 12 november 2019 geen problemen meer gekend hebben met deze bende in San Antonio (CGVS, p. 23). Hierdoor kan u dan ook op geen enkele manier aannemelijk maken dat u of uw familieleden in San Antonio, laat staan in nog andere delen van Venezuela een gegronde vrees zouden dienen te koesteren ten opzichte van deze bende. Bijgevolg kan uit uw verklaringen hierover geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.”

Verzoeker voert aan dat hij niet effectief door de Venezolaanse autoriteiten zal worden beschermd. Hij wijst er enerzijds op dat de autoriteiten banden onderhouden met de georganiseerde misdaad en corrupt zijn en anderzijds dat homoseksuelen in het algemeen in Venezuela geen effectieve bescherming genieten. Om die redenen acht verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief niet denkbaar.

Hiermee gaat hij er vooreerst aan voorbij dat hij gedurende de twintig jaar dat hij in San Antonio de Los Altos woonde, nadat hij daarheen in 1997 is verhuisd omwille van de problemen met de criminele bende *Los San Luis*, persoonlijk geen problemen meer heeft gekend met deze bende en dat de familieleden die in 1997 eveneens verhuisd waren in San Antonio evenmin nog problemen hebben gekend met de bende, zodat de vraag naar de bescherming door de Venezolaanse autoriteiten tegen mogelijke vervolgingsdaden van deze bende zich niet aandient.

Wat betreft verzoekers vrees omwille van zijn seksuele geaardheid, benadrukt de commissaris-generaal vooreerst terecht dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”

Waar verzoeker citeert uit een arrest van CNDA van 14 mei 2018 waarin wordt overwogen dat de afwezigheid van een wetgeving die homoseksualiteit beteugelt niet volstaat om aan te tonen dat homoseksuelen geen vervolgingen ondergaan omwille van hun seksuele geaardheid, wijst de Raad erop dat de overweging in de bestreden beslissing dat homoseksuele handelingen in Venezuela niet strafbaar zijn niet op zichzelf staat en moet worden gelezen in het licht van het geheel van de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen. Verzoeker maakt zich met dit betoog zelf schuldig aan wat hij de commissaris-generaal verwijt, met name een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet blijken dat deze ingaat tegen wat verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt uit het arrest van de CNDA.

Waar verzoeker het tegenstrijdig acht dat de commissaris-generaal enerzijds erkent dat homoseksuelen het slachtoffer zijn van homofobie, geweld en discriminatie, doch anderzijds stelt dat de wetten ter bestrijding van discriminatie in Venezuela effectief worden toegepast en voldoende zijn, mist het middel feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers nergens gesteld dat *“de wetten ter bestrijding van discriminatie in Venezuela effectief worden toegepast en voldoende zijn”*, doch wel dat *“(n)iettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt”* en dat niet a priori kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging, zodat een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft. Uit de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 22 september 2020 gevoegde informatie kan niet blijken dat elke homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging en dat de beoordeling in de bestreden beslissing incorrect is.

Voorts kan uit de loutere omstandigheid dat 66% van de vervolgingsfeiten tegen homoseksuelen gebeuren in openbare plaatsen niet worden afgeleid dat het onjuist is om te stellen dat homoseksuelen elkaar in Venezuela in het openbaar vrij kunnen ontmoeten. Dat homoseksuelen in Venezuela elkaar vrij kunnen ontmoeten vindt overigens ook steun in verzoekers verklaringen waar hij stelde dat hij – weliswaar niet vaak – naar plaatsen ging die bezocht werden door homoseksuelen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25).

Waar verzoeker het tegenstrijdig acht dat de commissaris-generaal enerzijds erkent dat de politie soms homoseksuelen aanvalt, maar anderzijds beweert dat homoseksuelen effectief kunnen worden beschermd door de autoriteiten mist het middel feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers meer genuanceerd gesteld dat *“(w)ie zich bedreigd voelt door homofob geweld (...) zich (kan) wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is”* en dat *“(n)iettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt”*.

Inzake verzoekers persoonlijke situatie als homoseksuele man in Venezuela oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart dat uw geaardheid niet aanvaard werd door uw familieleden zoals uw moeder en broer (CGVS, p. 25). Hoewel het CGVS zeker begrijpt dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Nog verklaart u één keer te zijn afgeperst door politieagenten nadat u op de terugweg was van een gaydiscotheek (CGVS, p. 26). Ook hier moet erop gewezen worden dat dit om een eenmalige incident gaat en dat dergelijke praktijken daarom ook moeilijk aan het volledige veiligheidsapparaat van Venezuela kunnen toegeschreven worden. Om deze reden is ook dit feit, naast het feit dat u op straat soms uitgescholden werd (CGVS, p. 26), niet dermate ernstig dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde bovendien nooit klacht neergelegd te hebben tegen dergelijke gebeurtenissen (CGVS, p. 26).”

Door in het verzoekschrift te stellen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard heeft *“dat zijn broer homofob is en dat ze soms vochten, dat zijn moeder hem dwong om zijn ware aard te verbergen en om meisjes te daten, dat hij gedwongen werd om zijn ware aard te verbergen voor zijn vader, dat hij werd aangevallen en door de politie en dat de politie hem geld hebben afgeperst”*, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn relaas en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij wel degelijk een risico loopt om omwille van zijn seksuele geaardheid vervolgd te worden, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielaanvraag weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen. Waar verzoeker nog aanvoert

dat een politieagent hem ook verbrand heeft met een sigaret, wijst de raad erop dat hij hiervan in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt en in het verzoekschrift niet aangeeft waarom hij dit heeft achtergehouden. Uit het medisch rapport van 10 juli 2020 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota van 22 september 2019 voegt, kan weliswaar blijken dat verzoeker een litteken heeft dat zou kunnen overeenstemmen met zijn verklaringen dat een politieagent hem verbrand heeft met een sigaret, doch dat dit effectief de oorzaak is van het litteken kan hieruit niet met zekerheid worden afgeleid. Bovendien wordt in dit medisch rapport gewag gemaakt van het feit dat verzoeker door politieagenten werd afgeperst voor 200 euro, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat de politieagenten toen “ongeveer 50 dollar” vroegen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). De vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas op dit punt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij bij terugkeer naar Venezuela zijn relatie met zijn partner niet zal kunnen onderhouden en nooit zal kunnen trouwen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Van deze vrees heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt.

Inzake verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 22 september 2019 naar rechtspraak van de Raad en de CNDA, dient ten slotte in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing over zijn persoonlijke vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven zijn draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van zijn vluchtrelaas. Zij worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker maakt gelet op het voorgaande dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela.

Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Venezuela te worden vervolgd omwille van zijn politieke opinie en steun aan de oppositie, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst dient hierover opgemerkt worden dat u in Venezuela slechts in heel beperkte mate politiek actief was. U verklaarde dat u sympathisant was van de oppositiepartij Voluntad Popular. Hiermee bedoelt u dat u bij verkiezingen steeds op hen stemde. U deed in 2010 of 2011 mee aan twee of drie kleine, lokale, protestmarsen, maar kwam hierdoor nooit in de problemen in Venezuela (CGVS, p. 11-12).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017*, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018*, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire van 4 april 2019*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019*, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders;

professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart ten gevolge van uw politieke activiteiten nooit het slachtoffer geworden te zijn van incidenten in Venezuela (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of u denkt hierdoor in de toekomst nog geïsoleerd te kunnen worden, stelt u dat dit mogelijk is omdat indien het regime te weten zou komen dat u tegen hen heeft gestemd (CGVS, p. 11-12). U kan echter geen enkele concrete indicatie geven dat u hiervoor persoonlijk geïsoleerd riskeert te worden in Venezuela, en geeft uiteindelijk ook zelf aan dat u niet denkt om politieke redenen geïsoleerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 11-12).

Daar u niet aangeeft dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw sympathie voor Voluntad Popular en deelname aan een beperkt aantal marsen waarvan de laatste reeds in 2010 en 2011 zou geweest zijn (CGVS, p. 11-12), wat we op zich niet betwisten, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan manifestaties en uw sympathie voor de oppositie en de partij Voluntad Popular.

Daarenboven hebt u uw land op legale wijze met uw eigen paspoort verlaten. U vermeldt geen problemen bij het verkrijgen van dit paspoort (CGVS, p. 5). Ook deze elementen tonen dat u niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid stond. Bijgevolg kan ook uit uw verklaringen over uw –beperkte– politieke activiteiten geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.”

Verzoeker lijkt te betogen dat eenvoudige aanhangers van een oppositiepartij en eenvoudige deelnemers aan demonstraties tegen de regering wel een doelwit zijn van vervolging (hij schrijft in het verzoekschrift “geen doelwit”, doch uit de context en de citaten uit algemene rapporten die daarop volgen leidt de Raad af dat hij wenst te stellen dat deze personen wel een doelwit vormen). Dit wordt in de bestreden beslissing evenwel niet betwist. Er wordt immers overwogen dat er eind januari 2019 in nagenoeg iedere provincie tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats vonden waarbij er sprake was van een disproportioneel gebruik van geweld en dat de overheid voorts jonge mannen viseerde die afkomstig waren uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op de sociale media. Desalniettemin besluit de commissaris-generaal dat nergens uit de informatie waarover hij beschikt “blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten”, zodat “het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet (kan) volstaan om erkend te worden als vluchteling” en een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft. Verzoeker, die niet betwist dat hij slechts in heel beperkte mate politiek actief was en dat hij ten gevolge van zijn politieke activiteiten nooit het slachtoffer is geworden van incidenten, lijkt met zijn betoog voorbij te gaan aan deze overwegingen, die niet in strijd zijn met de door hem aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort identiteitskaart, rijbewijs, medische kaart en de informatie met betrekking tot uw reisweg, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst, reisweg en medische toestand ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten betreffende de problemen die u had met uw ex-partner in Peru en de diefstal die u meemaakte in Peru, kunnen enkel uw verklaringen over incidenten die u in Peru meemaakte ondersteunen. Ook deze elementen worden niet betwist door het CGVS. Uit voorvallen in Peru kan echter geenszins een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in Venezuela, uw land van nationaliteit, afgeleid worden. Ook de certificaten en diploma's die u voorlegt, beperken zich tot het ondersteunen van feiten die op geen enkele manier in twijfel getrokken worden door het CGVS. Over het whatsapp-gesprek met uw partner, de foto's van u en uw partner en het attest van rainbowhouse moet dan weer gesteld worden dat deze documenten enkel uw verklaringen over uw geaardheid ondersteunen. Ook hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of van ernstige schade in Venezuela.

Deze documenten zijn bovendien van gesolliciteerde aard, daarom ook niet objectief te noemen en dus niet bij machte zich uit te spreken over het risico dat u zou lopen bij terugkeer naar Venezuela."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Door bij zijn aanvullende nota van 22 september 2019 nog een (ongedateerd) attest van The Rainbow House te voegen, werpt verzoeker hierop geen ander licht.

Over de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde overlijdensakte van zijn broer en het krantenartikel daarover (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nrs. 3 en 4) oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

"Uit de overlijdensakte op naam van uw broer, kan enkel afgeleid worden dat hij in 2006 overleed ten gevolge van een kogelinslag. Dit document spreekt zich verder niet uit over de omstandigheden van zijn dood en kan daarom niet ondersteunen dat hij effectief gedood werd door de bendeleden met wie u familieleden volgens uw verklaringen problemen zou hebben. Hetzelfde kan gezegd worden over het krantenartikel dat u in dit verband voorlegt. Hier wordt namelijk enkel vermeld dat de ouders volgens de verklaringen van uw vader de bende "San Luis" zouden zijn, maar wordt zelfs op geen enkele manier verwezen naar de vijandschap die uw familie met deze bende gehad zou hebben. Bovendien werd hierboven reeds aangegeven dat zelfs indien deze problemen geloofwaardig geacht zouden kunnen worden, deze niet als afdoende gezien kunnen worden om in jullie hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus gezien deze niet meer actueel beschouwd kunnen worden, en gezien zij zich beperkten tot de regio van El Valle."

Verzoeker voert aan dat uit de overlijdensakte blijkt dat zijn broer werd doodgeschoten, zodat dit document een zeer belangrijk punt van zijn asielrelaas bevestigt. Wat betreft het door hem voorgelegde krantenartikel waarin staat dat de criminele bende *Los San Luis* schuldig is aan de moord op zijn broer verwijt verzoeker de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de beschikbare informatie over de aanwezigheid van criminele bendes in Caracas en de misdaden die zij straffeloos plegen. Hij gaat met dit betoog evenwel geheel voorbij aan de overweging in de bestreden beslissing dat *"zelfs indien deze problemen geloofwaardig geacht zouden kunnen worden, deze niet als afdoende gezien kunnen worden om (...) te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus gezien (...) zij zich beperkten tot de regio van El Valle"*. Het politieverlag over het overlijden van zijn broer dat verzoeker bij zijn aanvullende nota van 22 september 2019 voegt, werpt hierop geen ander licht.

Uit het door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 22 september 2019 gevoegde psychologisch attest van 29 juli 2020 blijkt dat verzoeker wordt opgevolgd door een psychotherapeut. Met een dergelijk attest kan evenwel niet worden aangetoond dat de psychologische problemen van verzoeker gelieerd zijn aan de door hem aangevoerde vervolgingsproblemen. Hetzelfde kan worden gesteld over het psychologisch advies van 24 september 2020 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota van 28 september 2019 voegt, temeer daar in geen van beide aanvullende nota's wordt toegelicht wat verzoeker met deze attesten wenst aan te tonen. Wat betreft het bij de aanvullende nota van 22 september 2019 gevoegde medisch

verslag van 10 juli 2020 kan worden verwezen naar wat daarover *supra* reeds werd gesteld. Ook hierover wordt in de aanvullende nota overigens niet de minste toelichting gegeven.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij door zijn overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits de door hem voorgehouden problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn en de door hem voorgehouden vrees niet aannemelijk of niet actueel is, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Venezuela irrelevant is.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat de door hem voorgehouden problemen met de criminele bende *Los San Luis* zich beperkten tot de regio El Valle, waaruit hij in 1997 vertrokken is en dat de overige door hem voorgehouden problemen onvoldoende zwaarwichtig of niet aangetoond zijn.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en er aan de hand van verschillende rapporten en persartikels op wijst dat hyperinflatie in Venezuela ernstige gevolgen heeft voor het vermogen om toegang te krijgen tot voedsel, geneesmiddelen en andere basisgoederen, stelt de Raad vast dat de teneur van de door verzoeker bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met 'landeninformatie') en deze die door verwerende partij wordt gevoegd bij haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad benadrukt hierbij de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision* (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoeker over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"U verklaart namelijk dat uw ouders een eigen huis hebben in Venezuela en dat u zelf en uw familieleden het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan (CGVS, p. 7-8). Bovendien blijkt uw familie nog steeds een draaiende familiezaak te bezitten in Venezuela (CGVS, p. 10)."

De omstandigheid dat verzoeker homoseksueel is, doet aan deze overwegingen geen afbreuk. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met het feit dat de viszaak van zijn vader failliet is, wijst de Raad erop dat verzoeker dit inderdaad verklaard heeft (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), doch later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader "*op dit moment*" weigert het bedrijf te sluiten en "*blijft proberen het gezonken schip weer boven te halen*" en dat "*(z)ijn winstmarge (...) heel erg klein (is)*" (*ibid.*, p. 10). Uit zijn verklaringen blijkt dan ook niet dat de zaak van zijn vader op dit ogenblik failliet is. Evenmin brengt verzoeker stukken bij waaruit dit kan blijken. De omstandigheid dat verzoekers familie zijn auto zou hebben moeten verkopen en hun huis niet zouden kunnen verkopen omdat niemand het zou kunnen betalen, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers ouders een eigen huis hebben, een familiezaak bezitten en het op economisch vlak niet moeilijker hebben dan de gemiddelde Venezolaan.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker aan de hand van de door hem bij zijn aanvullende nota's gevoegde medische en psychologische attesten wenst aan te tonen dat hij medische en psychologische problemen heeft, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke (homoseksuele) Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit de informatie in het administratief dossier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd).

Uit de COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”* van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in San Antonio de Los Altos, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN